

Vršovice 27.11.2011

Pozdrav: Milé sestry, milí bratři, vítám vás na bohoslužbách v 1. neděli adventní zvu vás, abychom vzdávali Bohu chválu a dík, abychom mu vyznávali své viny, abychom prosili za sebe i za druhé, abychom hledali nové poznání Boží lásky a očekávali na Jeho slovo, které z milosti proměňuje lidské životy. Amen.

Píseň: 273 sl.1 Zvedněte brány svrchků svých

Introit: Brány, zvedněte výše svá nadpraží, výše se zvedněte, vchody věčné, ať může vejít Král slávy. Ž 24,7

Píseň: S261 sl.1-7

Modlitba: Pane Bože, s vděčností si dnes chceme připomínat, že Ty jsi přišel a přicházíš za člověkem. Že toto adventní období je toho svědectvím pro každého z nás osobně, pro naše blízké i pro celý svět.

A tak dnes chceme děkovat. Za všechny, kdo nám podali svědectví, že jsi za námi přišel v Ježíši Kristu. Za všechny, kterým jsme toto svědectví mohli podat my. Děkovat, že do shromáždění svého lidu zveš všechny generace, že otevíráš svoji naději navzdory našemu hříchu, naší nedověře. Děkujeme, že to vše si dnes smíme uvědomit při hodů, ke kterému každého z nás zveš. Prosíme, aby dnes Tvá církev podala jasné svědectví, že Ty zveš každého člověka, každému nabízíš místo u svého stolu. Amen.

Slovo dětem:

Píseň ze Svítá: S239 Připravujte cestu

Čtení: Iz 64,1-8

Svítá: 275

Text: Mk 13,9.22-37

Haleluja. Ze Sijónu, místa dokonalé krásy, zaskvěl se Bůh, přichází Bůh náš a nehodlá mlčet. Haleluja. Ž 50,2.3a

Když si poslechneme oba dnešní texty a uvědomíme si i jejich kontext, zjistíme, že jak prorok Izajáš, tak evangelista Marek, mají před očima stejnou skutečnost. Nejistou dobu, kde rozhlížení kolem sebe bolí. A ještě víc bojí ta nejistota, která čeká zítra. Jak se s tím vyrovnat, jak se s tím naučit žít?

Evangelista Marek vidí situaci, ve které jsou křesťané pronásledováni pro svou víru v Ježíše jako Krista. „Vy sami se mějte na pozoru! Budou vás vydávat soudům, budete bití v synagógách, budete stát před vládci i králi kvůli mně, abyste před nimi vydali svědectví.“ Tak to slyšíme v 9. verši 13. kapitoly, ze které je náš text. Ten, kdo na tuto víru rezignoval a připojil se k oficiálně povolenému kultu, ten se bát nemusel. Ono je to obecné - po pár desítkách let se ve stejné situaci ocitli židé po válce židovské. Kdo se přikloní k vládnoucí moci, má budoucnost. To je přece i naše svědectví. Kdo se přikloní ke kultu peněz nebude řešit morální otázky, kdo se přikloní ke kultu logiky tohoto světa, ten má budoucnost. Kdo ne, má problémy.

Jakoby evangelista přiřkoval našemu pohledu, který jsme si navykli používat - je tu jakási vnější moc, až mocnost, která vládne tímto světem a my jsme její oběti. To oni vás budou vydávat soudům, budou vás bít v synagógách, budou vás vodit před vládce a krále. Jakobychom se stylizovali do postavy Ježíše z Nazareta, který byl nevinný a přece ho ukřižovali. A do toho pohledu jako silný korektiv vstupuje Izajáš se svým prorockým viděním věcí. „Jako nečistí jsme byli všichni, všechna naše spravedlnost jako poskvřený šat. Uvadli jsme všichni jako listí, naše nepravosti nás unášely jako vítr.“ To je podle Izajáše důvod, proč jsme na tom tak, jak jsme. Nemusíme chodit pro příklad daleko - osobně vyznávám, jak jsem se v mnoha věcech za minulého režimu nechal spoutat strachem. A on pak ten strach přetrvává - najednou určuje rozhodování i v situaci nové, v rozhodování vůči jakékoliv aroganci moci, vůči moci peněz. Jsem hluboce přesvědčen, že právě toto přetrvávající rozhodování pod tlakem strachu je problémem celé církve. Znovu a znovu zaznívá pochybnost, jestli bychom si všechno neměli zařídit sami, po svém. Jestli Abram se Sárrou neměli pravdu, když si zařídili naplnění Božího zaslíbení, svoji budoucnost, po svém. Místo toho, aby žili v neustále nejistotě, jestli si na ně Pán Bůh přece jenom vzpomene.

Jde tu tedy o to, čím se necháme ovlivňovat. Podle čeho budeme ve svém životě orientovat. Co vidíme v budoucnosti. Co očekáváme. Ona naše situace skutečně není jednoduchá. Člověk žije a vždy žil na rozhraní věků - ve velkém napětí mezi tím, co vidíme kolem sebe a tím, co přichází. K čemu se můžeme vztahovat a přitom to ještě není vidět. Jsme jakoby v neustálém ohrožení od různých tlaků - tak jak o tom mluví Ježíš právě v malé apokalypse, ze které jsme četli. „Vyvstanou lžimesiášové a

lží proroci a budou předvádět znamení a zázraky, aby svedli vyvolené, kdyby to bylo možné." Je tu pokušení blouznění bez vnímání skutečnosti, ve které žijeme. Pokušení násilných pokusů o zvrat stávajících poměrů jako jediného řešení. A jindy pokušení zoufalého pesimismu, který nakonec kývne na ujišťování, že není co očekávat. Že bychom měli žít pouze přítomností a minulostí. Těmto pokušením a pokušitelům jsme vystaveni. Jsem přesvědčený, že to, čemu jsme nejvíc vystaveni v naší společnosti, je ono poslední pokušení - neočekávat. Každá změna je špatná, vše musí zůstat tak, jak je, jak to vždy bývalo. Ohlížení za minulostí před rok 1989 nebo ještě dál do jakýchsi vysněných minulých časů. Ohlížení společnosti, ohlížení církve. To, co je všem společné, je ono ohlížení. Cesta, kterou nám navrhuje Izajáš je méně pohodlná - i on se ohlíží, ale ohlíží se v hluboké sebereflexi. Ale především - Izajáš se dívá do budoucnosti. Očekává. Protože je přesvědčen, že Hospodin, ke kterému volá, aby se přestal zlobit na svůj lid a ujal se ho, je živý Bůh. „Zasazuješ se o toho, kdo s radostí koná spravedlnost, o ty, kdo na tebe pamatují na tvých cestách. Hle, byl jsi rozlícen, že jsme hřešili, na tvých cestách odvěkých však budeme zachráněni. ... Ale nyní, Hospodine, tys náš Otec! My jsme hlína, tys náš tvůrce, a my všichni jsme dílo tvých rukou.“

Jedině v očekávání Boží budoucnosti máme naději. A právě tady se naše dva dnešní texty setkávají. Právě tady nám otevírají advent - Boží příchod. Ve volání Izajáše k živému Bohu, aby nenechal svůj lid padnout pod tíhou jeho vin a ve vyznání evangelisty, že uprostřed toho, čeho se tak lekáme „uzří Syna člověka přicházet v oblacích s velikou mocí a slávou. Tehdy vyšle anděly a shromáždí své vyvolené od čtyř úhlů světa, od nejzazších konců země po nejzazší konec nebe.“

Ježíš z Nazareta, který přinášel Boží království naděje pro všechny, kdo hledali cestu k životu, Ježíš z Nazareta, který se nenechal svázat lidskými představami o spravedlnosti a jediné správném životě a otevřel pro člověka bezpodmínečnou Boží milost, tento Ježíš je Kristus, Spasitel, Zachránce. Ten, který má skutečnou moc, který jediný určuje lidskou budoucnost. Jeho příchod můžeme a máme očekávat. K Jeho příchodu se upínat. A přijímat s vděčností svědectví všech těch, kteří prožili, že v jejich životě tato „bezmocná moc“ zvítězila. Právě v adventu naslouchejme příběhům naděje. Jsem vděčný, že jsem takto mohl naslouchat svědectví života bratra Kose z našeho sboru, který měl v pátek pohřeb, jsem vděčný

za svědectví sestry Pospíšilové o těžkých a přece nadějných chvílích z jejího dětství. Jsem vděčný, že se v tomto sborovém společenství můžeme povzbuzovat v bdělém očekávání, jak nás k němu vyzývá náš Pán a Spasitel Ježíš Kristus. Amen.

Píseň: 267 sl.1-6

Vyznání vin: Pane Bože, vyznáváme že se s úzkostí díváme do budoucnosti. Že se obtížně učíme očekávat příští den v důvěře v Tvou přítomnost v našich životech. Trápí nás to, trápí nás, že jsme pak špatným svědectvím těm, kteří Tě hledají. Děkujeme Ti, že nás všechny zveš ke svému stolu, abys nás posílil a učil důvěře v Tvoji milost, učil víře v evangelium, dobrou zprávu, že jsi v Ježíši Kristu přišel za člověkem. Chceme se nyní před Tebou ztišit a odevzdat Ti všechno to, co nás tíží a co nám brání žít Tvůj život plný lásky a odpuštění, ke kterému nás zveš, ke kterému nám nabízíš posilu.

...

Pane, společně a nahlas před Tebou chceme vyznat svůj hřích. Chceme vyznat, že nejsme lepší než druzí lidé a spolu s nimi neseme vinu na bídě Tvého stvoření. Potvrďme, sestry a bratři, své vyznání hlasitým: Vyznáváme.

A přece se odvažujeme před Tebe předstoupit s nadějí na odpuštění pro milost Tvého Syna Ježíše Krista, který za nás zemřel a pro nás je živ. Věříme v moc jeho smrti a vzkříšení. Potvrďme hlasitě: Věříme.

Pane, v naději víry v Tvého Syna a našeho Spasitele Ti chceme odevzdat všechnu trpkost, kterou ve svém srdci cítíme, chceme odpustit těm, kteří nás zranili a chceme poprosit za odpuštění ty, které jsme zranili my. Vyznejme to hlasitě pro lásku Kristovu: Odpouštíme.

Slovo milosti: Všemohoucí Bůh, Otec našeho Pána Ježíše Krista, odpouští všem, kteří činí pokání a obrací se k němu.

Amen.

Píseň: 267 sl.7-10

Modlitba:

Pane Bože, děkujeme Ti za cestu, kterou před námi znovu otevíráš v tento čas adventu.

Děkujeme Ti za základ života, který jsi nám dal v Ježíši Kristu.

Děkujeme, žes jej dal do základu celého svého stvoření.

Děkujeme za Tvou přítomnost, kterou nám dáváš rozpoznávat ve chvílích bolestných i radostných.

Děkujeme za Tvou spravedlnost, která je naplněná milostí a odpuštěním.

Děkujeme za dar víry, díky kterému smíme vědět, že vše kolem nás směřuje ke svému konci, který Ty máš pevně v rukou.

Děkujeme za dar naděje, ve kterém se smíme účastnit budování Tvého království.

Děkujeme za dar lásky, který nám dává sílu a odvahu ve vztazích, které smíme a máme naplňovat k obrazu Tvé spravedlnosti.

Děkujeme za to vše, co od tebe smíme přijímat a s celým stvořením tě dnes chceme chválit:

Svatý, svatý, svatý jsi, Hospodine zástupů, plná jsou nebesa i země Tvé slávy. Požehnaný, který přicházíš ve jménu Páně. Hosana na výsostech. Amen.

Slova ustanovení: Ty jsi v pravdě svatý, Bože, pramenem všeho posvěcení. Způsob svým svatým Duchem, abychom při přijímání chleba a vína byli učiněni jedno tělo s Kristem i se vsí církví. Dej, ať zůstaneme ve společenství s ním až do onoho dne, kdy s ním budeme večeřet v jeho království.

Neboť on v tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb a díky činiv, lámal a řekl: Vezměte, jezte, to jest tělo mé, kteréž se za vás láme. To čiňte na mou památku. Takž i kalich, když povečeřel, řka: Tento kalich je ta nová smlouva v mé krvi. To čiňte, kolikrát koli píti budete, na mou památku. Nebo kolikrát byste koli jedli chléb tento a z kalicha toho pili, smrt Páně zvěstujete, dokud nepřijde."

(1K 11,23-26)

Apoštolské vyznání: Chceme se touto svátostí posilnit ve víře. Nejen sami pro sebe, ale v jednotě církve Kristovy, ve společenství s křesťany všech generací a národů. Vyznejme tedy spolu s nimi slovy Apoštolského vyznání víry:

Sbor: Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, i v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontským Pilátem, byl ukřižován, umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé. Věřím v Ducha svatého, v svatou církev obecnou, svatých obcování, hříchů odpuštění, těla z mrtvých vzkříšení a život věčný. Amen.

Píseň: Při vysluhování svaté večeře Páně Budeme společně zpívat píseň
308
462

Pozvání: V tuto chvíli tedy pokorně prosíme, ať nás tato hostina posilní na cestě života, připravuje k setkání s přicházejícím Pánem. Když v jednom společenství spolu lámeme chléb a pijeme z jednoho kalicha, ať jsme zde účastni s naším Pánem, od něhož přijímáme život, do jehož milosti vstupujeme a vírou v něho jsme posilováni.

Vždyť jsme slyšeli: Kdykoli jíte tento chléb a pijete tento kalich, smrt Páně zvěstujete, dokud on nepřijde.

Kdo tedy chcete, přijměte jeho pozvání, ať přicházíte odkudkoli: pozvání do světa lásky a odpuštění, pravdy a milosrdenství.

Přijímání: Společenství těla Kristova.

Společenství krve Kristovy.

Propouštění:

Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se! Fp. 4,4

Ten, od něhož je to svědectví, praví: "Ano, přijdu brzo." Amen, přijď, Pane Ježíši! Zj. 22,20

Nechť Pán dá bohatě růst vaší vzájemné lásce i lásce ke všem. 1Te 3,12

Píseň: 510

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: O Hospodinu mluv s chloubou, moje duše, ať to slyší pokorní a radují se. Velebte Hospodina se mnou, vyvyšujme spolu jeho jméno.

Ž 34,3n

Požehnání: Milost vám a pokoj od toho, který jest a který byl a který přichází. Jemu sláva i moc navěky. Amen.

Zj 1,4.6

Píseň: 276